

GẶP LẠI MAGDELINE

Magdeline cũng như các đại căn khác, họ tìm đến đây hay bản thân tôi đi tìm họ, mỗi người đều có một mẫu chuyện lý thú riêng.

Vào khoảng năm 2000 các Chư Vị có cho tôi biết một vị cao đồ của Thiên Chúa Giáo từ thời Đức Chúa Jesus còn đang tại thế đang tìm tôi. Tiền thân của vị ấy tên là Magdeline một nhân vật nổi tiếng được ghi trong Thánh Kinh, một người nữ bán thân bị người ta mang ra ném đá và được Đức Chúa Jesus hóa độ.

Thế nhưng vào năm 2001 tôi đã gặp một người Mỹ mà tiền thân là nhân vật Martha và sau đó có nhiều chuyện khiến cho tôi quên và vì tôi nghĩ tôi đã làm xong lệnh của Thiêng Liêng truyền cho tôi.

Thế nhưng đến năm 2004 thì các Chư Vị lại báo với tôi Magdeline đang tìm đến. Bibi cho tôi biết rõ hơn về nhân vật Magdeline trong Thánh Kinh và cô đã mang về cho tôi đọc 1 số tài liệu về nhân vật này từ nơi cô đang làm việc là Hội Thánh Crystal Cathedral.

Thường thường, mỗi khi Thiêng Liêng nói với tôi một ai đang tìm đến thì hành động của tôi không phải là ngồi đợi mà phải mở cửa cho họ vào. Mở cửa cũng có nghĩa là mình phải cất công tìm, phải tạo cơ hội cho chúng sanh được tiếp cận, phải tạo thêm những chiếc cầu khác để họ đi nếu trong Pháp Đạo không có sẵn “cây cầu” đó.

Thông thường các nhóm đạo được mở ra nếu nói theo nghĩa rộng là cánh cửa cho mọi tầng lớp chúng sanh, điều đó cũng đúng nhưng nói theo nghĩa hẹp thì đó chỉ là cánh cửa cho nhân duyên của các vị ấy. Vì thế, phải quan sát các nhân duyên đến họ có thể đi qua cánh cửa nào? Cánh cửa nào là nhân duyên của họ? Nếu toàn bộ Pháp Đạo không có “cầu” nào phù hợp với nhân duyên của họ thì mình phải mở thêm những cái cầu khác.

Với nhân vật này thì chắc chắn Pháp Đạo VVQN sẽ không có nơi nào có “cây cầu” vừa với nhân vật này vì trước mắt tôi, rất nhiều đệ tử của VVQN nhất là các phẩm sắc trong thời gian đó rất chấp, đầu óc hẹp hòi, kiến thức và tâm không đủ rộng, tâm linh thì kém nên không thể nào có chỗ cho 1 người nặng về tôn giáo khác, quá khứ từng là một cô gái bán thân siêu hạng mà nay dầu không còn vương nghiệp cũ thì cái cách của vị này sẽ hơi thoải mái 1 chút, hoặc sẽ rất dững dưng, bình thường, tâm không máy động mỗi khi lỡ nghe những câu chuyện có tính dục, lỡ thấy những hình ảnh có tính dục... rất khác với những người “đạo đức giả” mỗi khi lỡ nghe, lỡ thấy 1 chuyện gì có tính dục 1 chút thì nhảy nhồm lên như điên loạn, làm như mình đang ở cõi trời chứ không phải cõi dục, hay làm như mình là thánh thiện lắm lắm... chỉ 2 điều trên cũng đủ cho thấy các cái cầu VVQN của thời gian đó không đủ sức cho người này và nhóm đạo của họ đi qua để gặp Thầy. Vậy thì tìm làm sao? Xây cầu, thì trong Pháp mình đâu có chất liệu “nặng về tôn giáo khác” hay “hơi thoải mái một chút” hoặc “xem thường những chuyện scandal, không vương bận khi nghe hoặc thấy những chuyện mà người không qua quá trình tu học, chiêm nghiệm hay từng trải thường nhảy nhồm như sắc dục...” để làm chất liệu xây cầu?

Năm 2004 cũng là năm Bibi đổi ngành. Cô chuyển sang ngành ngân hàng, tài trợ địa ốc và đi làm cho một số công ty. Tại môi trường làm việc mới, cô quen với nhiều người mới, trong đó có cô Lor. . Cô Lor. 30 tuổi, người Mỹ, là một chuyên viên giỏi, thâm nhập

hàng tháng hơn 20 ngàn dollars, tuy vậy cô là người ăn chơi, trác táng, có 4 con nhưng không hề nuôi, với số tiền 20 ngàn mỗi tháng ấy cũng không đủ cho cô xài, vì vậy cô thường làm thêm công việc là vũ khóa thân ...

Khoảng tháng 1 năm 2007, vì 1 lý do gì đó khiến cô tự vận và được đưa đi cấp cứu. Bibi thương tình đã mang cô từ bệnh viện về nhà vì lúc này cô không còn nhà, không còn xe, không còn chi cả, chỉ còn độc nhất 1 bộ đồ với cái quần mà tôi gọi là “quần trường”, vì có bận cũng như không. Nó ngắn cũn cỡn và hơi kỳ.

Đại Hùng Linh Điện mới xây thêm zone 2 gồm 2 phòng ngủ, phòng thí nghiệm và nơi giặt đồ nên tôi bảo Bibi cho phép cô ấy ở zone 2 để chờ cho cô ấy lành lặn trở lại và có lại việc làm. Bên cạnh đó ở phần đời tôi lại nghĩ: Không lẽ đây là Magdeline? 2000 năm rồi không lẽ còn làm nghề... bán thân sao? Một người dày công với một Đấng Giáo Chủ, với đời, với Giáo Hội tại sao lại thấy quá tối và gương mặt không có tí thanh nhẹ nào. Đây là loại “thịt” chứ không phải loại người “thanh”. Thịt ở đây không phải là mập vì cô ấy rất ốm. Thịt có nghĩa là nặng và hướng hạ.

Đến ở tại ĐHLĐ thì cô ấy rất vui, cô gọi cho bạn bè các nơi khoe về nơi này và tôi, dầu rằng cái phòng cô ấy ở thì tệ hơn căn nhà cô có ngày xưa nhiều. Cô chỉ cho bạn bè cô mỗi khi đến thăm cô là phải xá chào Ngô Tam Bảo rồi đến xá chào tôi và mọi người trong nhà. Nhìn bề ngoài thì sẽ lầm là cô ấy vui khi gặp được Đạo và tôi nhưng thực ra cô vui vì tôi là người có tiếng tăm ngoài xã hội, được ở cùng nhà với người có tiếng tăm mà có lần cô hớ nên nói ra điều đó khi cô xin được chụp hình với tôi.

Thực chất thì cô không có tinh thần học và trong đầu không có chỗ để học. Bản ngã khá cao dù bản thân đã được đem bán. Tôi viết điều này không phải đang nói xấu về người bán thân, tôi không phân biệt nghề nào cả, mà chỉ viết những điều tôi đang phân tích về người này để phân biệt nhân vật chơn và giả. Vì một khi 1 nhân vật nào được gọi đến đây đồng thời Thiên Ma cũng gọi kèm 1 nhân vật tương tự như vậy để cầu may có sự chơn lầm từ tôi.

Nghề nghiệp thì cũng giống nhau, trông cũng có vẻ sốt sắng chỉ dẫn người đến với đạo nhưng có 1 điểm không giả được là tâm linh của người. Một người đã có công tu dày hơn 2000 năm thì không thể nào là 1 người hờ hững được khi đối diện với chân thật đạo. Tôi đã test nhẹ về tâm linh người này và người này đã rớt. Sau đó 2 tuần thì cô tìm được việc làm, mọi nguy hiểm đã qua và cô đã được mời ra khỏi ĐHLĐ để tạo dựng đời mới. Phải nói là mời vì cô không chịu đi, cô muốn ở tại đây... suốt đời. Suốt đời không tu dưỡng, không cùng vận hành bánh xe của Đạo thì ĐHLĐ không có chỗ vì diện tích khá hẹp.

Trong một ngày tháng 6 năm 2007, pháp hữu các nơi tựu về ĐHLĐ để dự nghị hội quốc tế hóa Pháp Đạo, bắt chợt 1 bé gái chừng 8 tuổi, người ngoại quốc con của một đệ tử mới vào Pháp đến hỏi tôi:

- Thưa Thầy, Thầy có thể nhận tôi làm đệ tử như cha của chúng tôi không?

Tôi bất ngờ và cảm xúc dâng tràn. Lần đầu tiên trong đời tôi nghe một em nhỏ tự đến xin cầu đạo. Dầu rằng trước đó tôi đã từng chứng kiến những em nhỏ 5 tuổi, 6 tuổi hướng dẫn gia đình, người thân của chúng đến để cầu đạo. Các em ấy khuyên nhủ và đôi khi bắt buộc thân nhân của các em cầu đạo nhưng bản thân của các em thì chưa. Nay em là trẻ em đầu tiên đến xin trực tiếp với tôi.

Tôi vui và hạnh phúc, tâm linh của tôi đã cho tôi biết, tôi đã gặp lại một trong những người mà tôi cần tìm. Trong cái trí của một đứa trẻ, giữa 2 màu da khác nhau, tôn giáo khác nhau, tôi cũng chưa hề nói 1 câu nào với em, biết em 1, 2 lần, nhìn em cao lắm chừng vài mươi giây thế nhưng giữa những hỗn độn của màu sắc đời ấy, em đã không bỏ lỡ cơ hội, vẫn thấy rõ con đường. Phải có công năng tu tập cả ngàn năm thì tâm linh người mới thấy ra được ánh sáng trong sự hỗn độn và nhận chân ra được đâu là chân thực đạo. Phải có gì đó hằn trong tâm thức về sự quý và sự mất để ngày nay không làm mất cơ hội ngay từ lúc đầu tiên gặp được một con đường....